

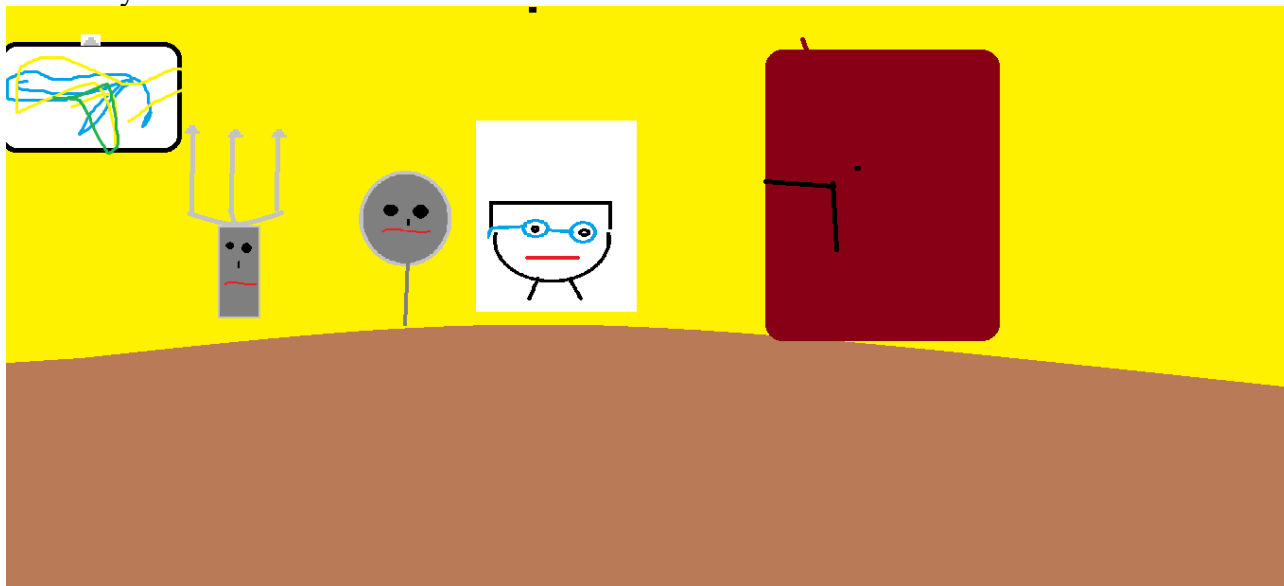
Bevezető

Tudjátok nekem is van egy barátom, Pohárka, szemüveges, kisebb méretű papírpohár. Van két kis barátja, Kiskanál és Kisvilla. Sokat játszanak. De állandóan kalamajkába keverednek. Na, ez a történet is erről fog szólni! Csak kicsit nagyobb kalamajkáról:-)

1. fejezet

Amikor Pohárka, Kiskanál és Kisvilla befejezték a játékot, elköszöntek egymástól, és hazamentek. Mikor felébredtek mind a hárman 10 órakor, nem találták a szüleiket otthon.

- Jaj, mi lesz velünk! - kiabálták. Aztán felállt Pohárka az asztalra, és így szólt.
- Ne féljetek! Becsomagolunk a hátizsákunkba minden fontosat, és útra kelünk.
- És hova - kérdezte Kisvilla és Kiskanál.
- Az ajtón túlra! - mondta Pohárka.
- De anyáék azt mondták, hogy oda csak akkor menjünk, ha vészhelyzet van.
- Na és most mi van?
- Vészhelyzet.

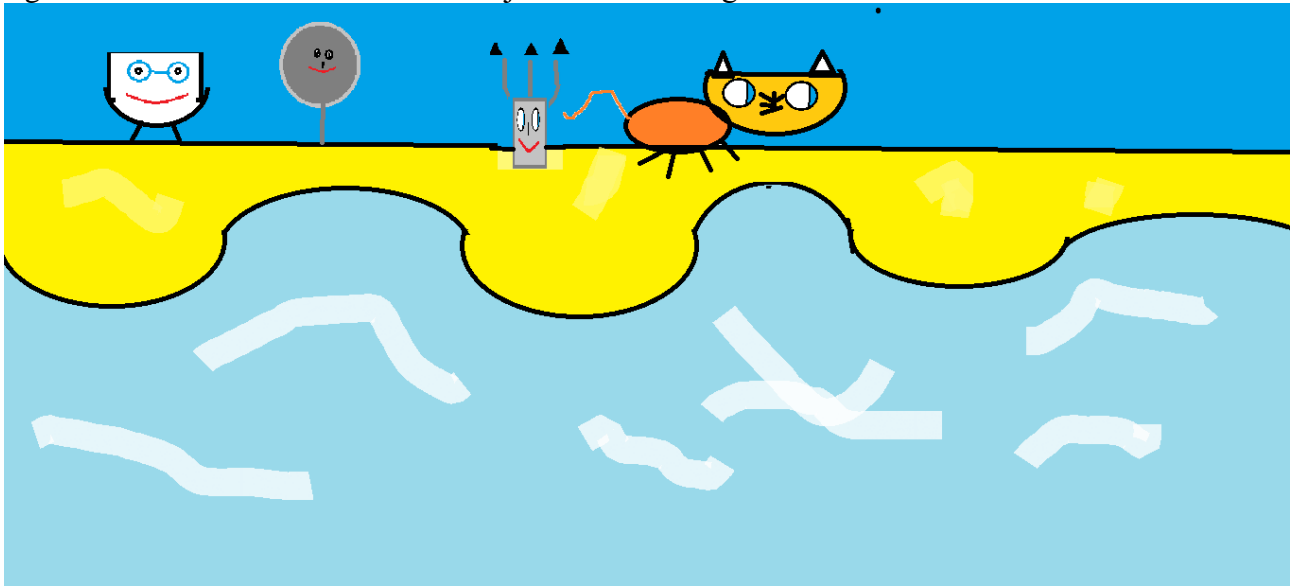
Így hát bepakoltak hátizsákjukba, és útra keltek az ismeretlen vidékre.

2. fejezet

Ahogy kiléptek az ajtón, rettegés foga el őket. Mások voltak a színek, formák, a levegő, az időjárás, összefoglalva furcsa volt. Így mentek, mendegéltek Verőcén. Óriások (emberek) mentek el mellettük, kutyák ugatták meg őket, aztán találkoztak egy macskával, aki illendően köszönt rájuk.

- Sziaztok, mit csináltok?
- Vándorlunk- mondták kicsit félve.
- És miért vándoroltok?
- Mert eltűntek a szüleink- mondták szomorúan.
- Sajnálom- mondta a macska.
- Egyébként az én nevem Cicus.
- Az én nevem pohárka.
- Az enyém Kiskanál.
- És az enyém Kisvilla- mondták el neveiket jól ismert szereplőink.
- Leszünk barátok?- kérdezte Cicus.

-Igen!- mondták mind a hárman. És eléjük tárult a csillogó kék vízű Duna.

-De szép! - mondták mind a négyen.

-Nem fürdünk meg benne? - kérdezte Kiskanál és Kisvilla.

-Nem!!! Fúj!!! - kiabálta Cicus és Pohárka.

-Miért?

-.A cicák nem szeretnek vízben fürödni, ők a nyálukkal mosakodna - magyarázta Pohárka. Én pedig eláznék benne.

-Ezeket meg honnan tudod?

-Az apukám mondta nekem.

-Szerintem menjünk tovább- mondta Cicus.

-Rendben - mondták a többiek. És tovább mentek.

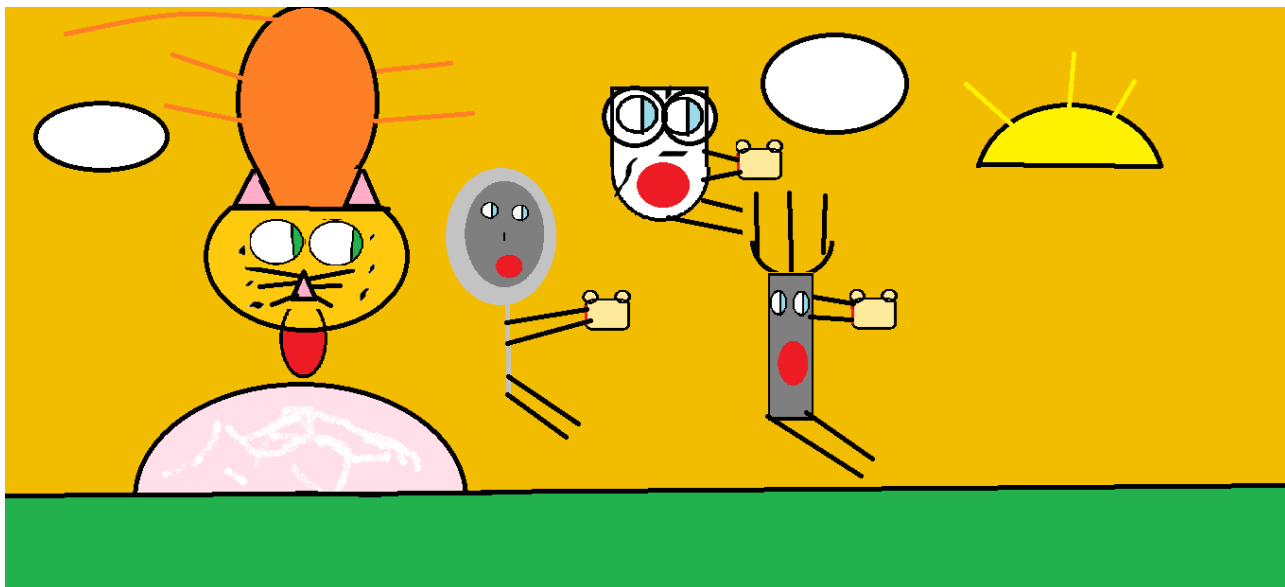
3. fejezet

Ahogy mentek tovább, elhagyták a Dunát. Házak, mezők, rétek mellett haladtak el. És egy fagyizóhoz értek. Éppen egy apuka a gyermekének vett fagyit. De gyermeke elejtette fagyiját, s apja újat vett neki. De ezt Cicus észrevette, s odaszaladt. Már a nap is lenyugvóba volt és Cicus azt mondta.

-A vacsora tálalva!

-Mi nem kérünk- mondták a többiek. Nekünk van saját kajánk.

-Jó- mondta Cicus arrébb tolta a gombócot, s nyalogatni kezdte. A többiek sem voltak restek, elővették hátizsákjukból a szendvicsüket, s enni kezdtek.

-Nyami! De finom!- mondta Cicus.

-A miénk is finom - mondták a többiek.

-Feküdjünk le-mondta Pohárka.

-Jó - mondták a többiek. És lefeküdtek. Pohárka álmába megjelentek szülei, s azt mondták:

-Menjetek el innen, mert szét fognak rágni a kutyák. Erre Pohárka felébredt és felkiáltott.

-Ébredjetek! Ha itt elalszunk, mindnyájan meghalunk.

-Ezt meg honnan tudod?

-A szüleim mondták álmomban.

-Rendben, induljunk. És elindultak a hegynek előre. Ahogy mentek találtak egy szimpatikus helyet, s letelepedtek. Pohárka talált tollakat, leveleket, hajlítható gallyakat, és fejdíszeket csinált belőlük, társaira tette s azt mondta.

-Őrangyal legyen veletek!

Veled is- mondták társai, aztán szépen elaludtak.

4. fejezet

Ahogy felébredtek, gyönyörű reggel köszöntött rájuk. Szépen álldogáltak a fák. Szépen susogott a nyári szellő.

-De szép reggelünk van- kiáltott fel pohárka.

-Tényleg- mondták a többiek.

Ahogy így gyönyörködtek, észrevettek valami mozgó dolgot. Pohárka és a többiek felkaptak egy botot és kiabálni kezdtek.

-Hahó, ki van ott?! Ha állat vagy tárgy jöjjön ki, ha ember menjen vissza a faluba, ha ördög takarodjon a pokol fenekére! Az ismeretlen elébb jött, már látszottak sötét mancsai, de aztán inkább hátrált. Jobban félt, mint Pohárkáék tőle.

-Ti is bántani akartok- kérdezte szepegeve.

-Nem. Miért, ki bántott?

-A simabőrű.

-Ó-ó-ó sajnáljuk- mondták a többiek.

Az idegen közelebb jött. Még mindig reszketett, mint a nyárfalevél, de már látszott fehér pocija, fölül szürke háta.

A többiek ki is találták.

-Hisz ő egy farkas! A farkast most már teljesen lehetett látni. De Cicus észrevett valamit.

-Hisz ennek a farkasnak csak három lába van!

-Tényleg!- nézték a többiek.

-Levágta a simabőrű - mondta már csak néha akadozva a farkas.

-Egyébként az én nevem...

-Az én nevem Bozont.

-Leszünk barátok?

-Igen!

-Hu- hú!- éljeneztek.

-Akkor segítünk új lábat csinálni Bozont. Jó?

- Jó!

-Tudod mozgatni azt a részt, ami az előtt van, ahol levágták a lábadat.

-Igen.

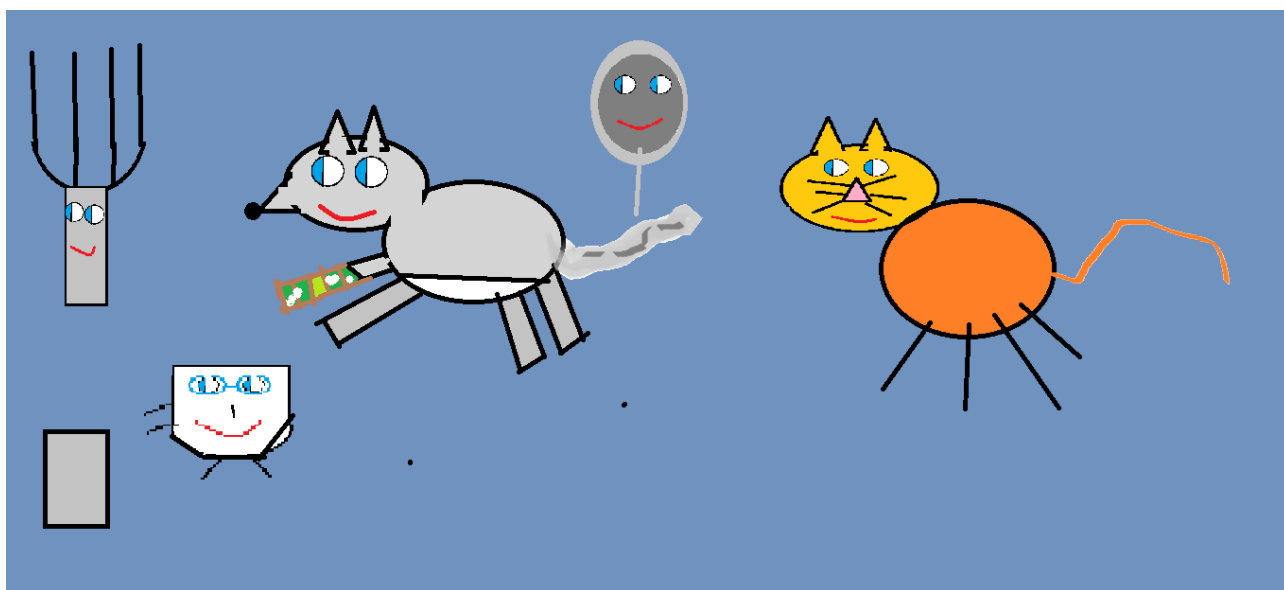
-Jó tudni, mert akkor arra fogjuk ráépíteni az új lábadat.

-Je, lesz új lábam!

-Hozzá is láttak a munkához. Gyűjtöttek ágakat, gallyakat, leveleket, tollpíhéket, halott farkas lábundáját. Pohárka neki is látott az összeszerelésének. Kis idő múlva felkiáltott.

-Kész!

-Köszönöm.

5. fejezet

Azután megérezték, hogy fáradtak és éhesek. Így leültek egy kidőlt fára, és keserves nyafogásba kezdtek.

-Éhesek vagyunk, enni akarunk!

-Vadásznunk kell!- mondta pohárka. Íjat és nyilat kell faragnunk!

-És hogyan?

-Kell szerezniük egy: éles követ, hosszú botokat, és kell csinálniük kötelet.

-Rendben. És hozzá láttak a munkához. Mikor megszerezték mindent, Pohárka hozzá látott a munkához. Pohárka az éles kövel vágott egy erős, hosszú botot, már csak a kötél volt a kérdés.

-Hogyan szerzünk kötelet?

-A kötél cérnából van, és a cérna pedig gyapjúból. Gyapjú pedig a faluban van a Báránykánál. Így hát elmentek a faluba Báránykához.

-Jó napot, Bárányka néni! Tessék adni egy kis gyapjút!

-Szívesen adok- mondta Bárányka néni. Hozom a nyírógépet. Aztán Bárányka néni odaadta a nyírógépet, és Pohárka megnyírta őt. Aztán elmentek egy pocsolyához, és megáztatták a gyapjút, és cérnát csináltak, elmentek a kötélcsináló bácsihoz, belopakodtak házába, és kötelet csináltak. Aztán visszamentek a Börzsönybe. Ott aztán kiderült, hogy nagyon hosszú a kötél, így mindenkinek jutott íj. És kövekből és botokból csináltak nyilat.

-Kész!-mondta elégedetten Pohárka. Így hát elmentek vadászni. Észrevettek egy vaddisznót.

-Ez lesz a préda- mondta Pohárka. És el kezdték lőni. Először Pohárka találta el a lábát, utána Kisvilla a másikat. Így a vaddisznó már nem tudott menekülni, és egyébként popsira ült, és nagyot horkantott.

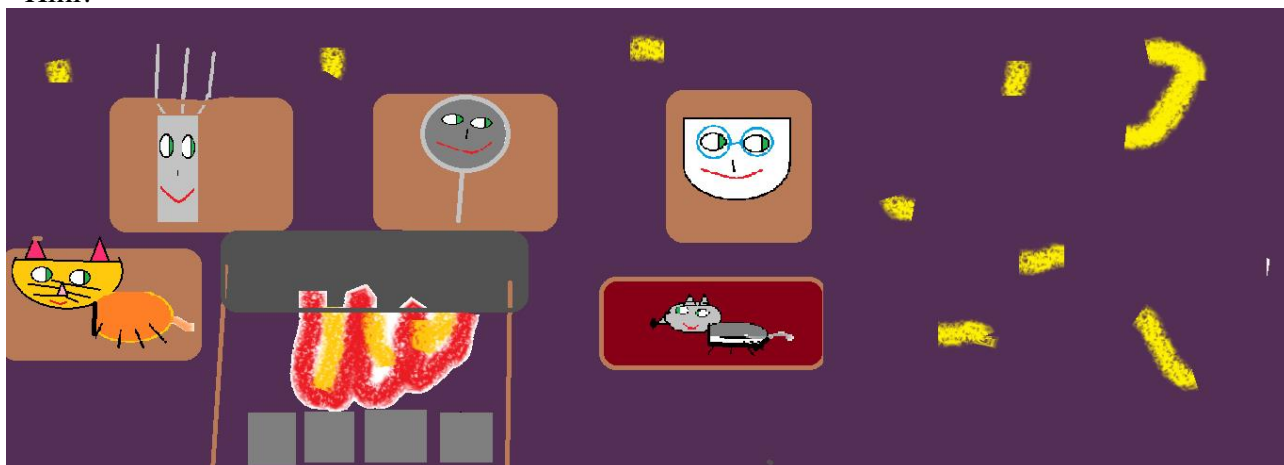
-Hakkkkkkkkkkkkk!-kiáltotta.

Ezután Kiskanál és Cicus a testét találta el, végül Bozont a fejét. És a préda meghalt. Utána hazavitték, tüzet raktak, s a vaddisznót elkezdték sütni, Közben dicsérték egymást.

-Ügyesek voltatok a mai napon. Sokat dolgoztatok. Megérdemelitek a pihenést és vacsorát- mondta Pohárka.

-Köszönjük. Te is ügyes voltál.

- Hihi!

6. fejezet

(Az álom)

Utána megsült a vadkan, és megették. Mikor Pohárka elaludt, gyönyörű világot látott. Színes fák, Postás Szellő járkált, és szivárvány színű házikók voltak.

-De gyönyörű! Mondta Pohárka. Utána odajött Postás Szellő, kit már álmaiból ismert.

-Szia Postás Szellő! Mi történt a faluval?

-Éppen festjük. Segítesz?

-Még mindig csináljátok?

-Igen. És tudnál segíteni nekünk.

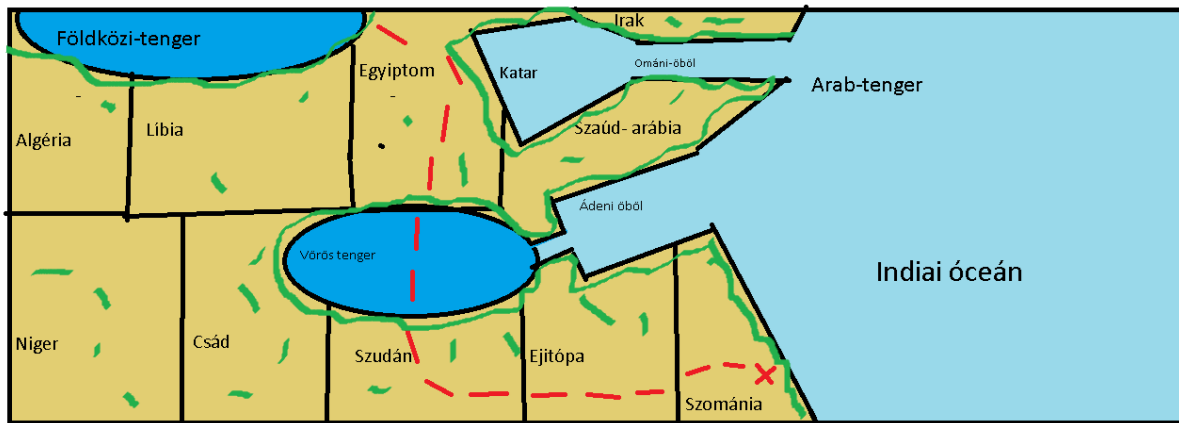
-Miben segíthetek?

-Nem száradnak meg a festékek. Ide tudnád hívni a testvéremet Meleg Szellőt?

-Jó, de hogy találom meg?

-Adok neked egy térképet, csak kövesd és odatalálsz.

-Rendben. Így hát pohárka megnézte a térképet, és útra kelt.

Ahogy ment, mendegélt elérte Egyiptomot. Látott: nagy piramisokat, múmiák sírját, a Katar partját és kőből faragott macskaszobrokat.

-Ez olyan, mint Cicus- mondta Pohárka, és megsimogatta a macskaszobrot, s tovább ment. Elérte a Vörös-tenger partját.

- De nagy és gyönyörű! Nem is látom a végét! Csak hogyan fogok átmenni rajta? Ekkor meglátott egy hajós villát (Kisvillát, aki hajós és találkozta álrukban) s megkérdezte tőle:

-Jó napot, átvinné a Vörös tengeren?

- Persze, én pont ezért vagyok itt, hogy átvigye az embereket, akik át akarnak menni.

- Rendben, huhú! És elindultak a tengeren át. Miközben mentek, Pohárkának eszébe jutott, hogy tudna horgászni. Így hát elővette a horgászizagolványát, beikszelte a napot, és elővette horgászbotját, rátette a csalit, s bedobta. 10-11 perc után rákapott egy jó nagy ponty, s Pohárka megrántotta a botját, gyorsan kihúzta, s a pontyot leszedte a horogról. Ez jó lesz vacsorára.

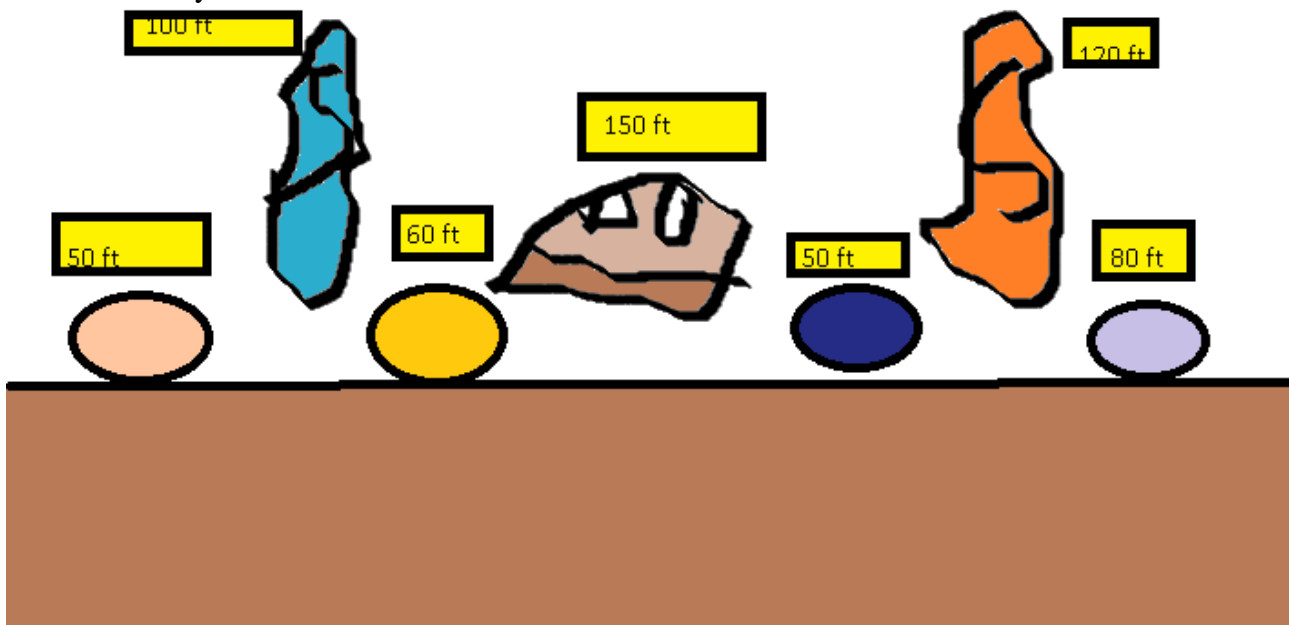
Gondolta. Közben átérték a túlsó partra.

-Megérkeztünk- mondta a villa hajós.

-Köszönöm. És ment át Szudán földjén Pohárka. Aztán találkozott egy kanálboltossal (Kiskanállal) ,aki afrikai cuccokat árult.

-De gyönyörű, vehetek egyet?

-Persze. Melyik tetszik?

-Az a türkiz kagyló.

-Köszönöm. De emlékeiben jutott az is, hogy kellene Meleg Szellőnek is vennie valamit. Így hát gyorsan visszafutott a boltba, és megvette a narancssárga kagylót is. Így hát ment tovább, és elérte Etiópiát.

-Már közel vagyok.

-Hahó, eltévedtem! Kiáltotta egy farkas (Bozont).

-Etiópiában vagy- mondta Pohárka.

-Köszönöm az útba igazítást!

-Szívesen. Egyébként Etiópián gyorsan áthaladt. Így elérte úticélját Szomáliát. Ahol meglátta az Indiai-óceánt. Itt megtalálta Meleg Szellőt, és oda adta neki ajándékát, elmondta hogy mi járatban van erre felé. Így hát gyorsan visszamentek Meleg Szellő hátán. És megszártották a festéket, meg odaadták a kék kagylót Postás Szellőnek.

-Köszönjük- mondta a két testvér. De ekkor Pohárka felébredt, és felkiáltott.

-De szép reggel van! Vajon ma milyen kaland vár ránk?

Ezt majd a következő kötetben megtudjátok:-)

VÉGE

Kötetek:

Pohárka vezér

Pohárka kapitány

Pohárka szülei